

V Praze dne 4.10. 2019

Vážený pane řediteli,

dovolte, abychom se s Vámi podělily o pár postřehů a dojmů z vaší nemocnice, ve které nám nedávno odešla maminka, K[redacted]á.

Během 3 let, kdy pobývala v [redacted], trávila postupem času ve vaší nemocnici víc a více dní. My dcery, ač žijeme a pracujeme v Praze, jsme se ji po celou dobu snažily na obou místech několikrát týdně navštěvovat. Za tu dobu jsme se i u vás staly známými tvářemi, ne vždy u všech vítanými – možná se naše starost o maminku a žádosti k sestřám či k lékařům zdála přehnaná a nezvyklá. Pokud to však šlo, snažily jsme se i trochu odlehčit práci personálu tím, že jsme ji nakrmily, přebalily a vykoupaly.

V průběhu tohoto roku se její stav zhoršoval a do nemocnice byla na žádost sester v domově převážena čím dál častěji. Trpěla chronickou obstrukční nemocí plic, byla napojena na kyslík. Sestry, zvláště o víkendech, nechtěly a ani nemohly převzít za její kolísající stav odpovědnost. Tak je to bohužel v našem zdravotnictví nastaveno a nemůžeme jim to vyčítat. Podle našeho názoru však tímto domov seniorů coby místo, kde má starý člověk dožít v klidu a míru, ztrácí svůj účel a smysl.

Situace vygradovala někdy v druhé půli července, kdy v pátek, po návratu maminky z nemocnice do domova, ji sestry hned v sobotu nechaly opět odvézt rychlou záchrannou službou.

V nastalé a pro nás nečekané situaci jsme začaly tento stav řešit a rozhodly jsme umístit maminku do Prahy, abychom ji mohly alespoň dohovát nám nablízku. Obeslaly a navštívily jsme pouhé 3 (sic!) hospice v Praze, v žádném jsme však neuspěly.

Domníváme se, že právě lékaři v rokycanské nemocnici nahlédli marnosti a nešetrnosti tohoto neustálého převážení, které jen přispívalo ke zhoršení maminčina již terminálního stavu, nehledě na neustálé množství ohromné administrativy s tím spojené. Maminka již zůstala ve vaší nemocnici.

I když je pro nás velmi smutné pomyšlení, že zde i zemřela, jsme velmi rády a vděčné, že tomu nakonec tak bylo. Hřeje nás alespoň vědomí, že jsme u ní byly i pár hodin před jejím skonem a přály jí, aby klidný spánek, ve kterém se nacházela, již trval navždy. Věříme, že na konci života zde o ní bylo po všech stránkách dobře postaráno.

Tímto dopisem Vás, pane řediteli, prosíme, abyste tlumočil naše vřelé díky za starost a péči všem sestřám a zdravotnickému personálu, jejichž jména neznáme, a to zejména na interně, kde maminka dožila. Ale chceme také poděkovat všem na ostatních odděleních, kde byla maminka léčena. V neposlední řadě samozřejmě lékařkám a lékařům - doktorkám Radové, Rottenbornové, Baborákové, Popovych a Vagasy a doktorům Čapkovi, Urbanovi, Teslíkovi a primáři Pužmanovi, s kterými jsme se často potkávaly. Omlouváme se, že jsme si určitě nezapamatovaly jména všech.

Náš velký dík vyřídíte panu Parýzkovi, který nám nabídl možnost se s ní ještě přímo v nemocnici rozloučit. Byly jsme velmi překvapeny, že nemocnice disponuje samostatnou místností pro tyto účely, navíc ještě pietně vyzdobenou. Pan Parýzek naši maminku k rozloučení krásně připravil, a to byl pro nás skutečně silný zážitek. Též nám doporučil, jak postupovat dále ve vyřizování konečných záležitostí. Myslíme si, že je to služba velmi důležitá.

A ještě na závěr:

V současné době je k dostání řada úžasných a chytrých pomůcek pro manipulaci s člověkem na lůžku. Velmi bychom si přály, aby tyto pomůcky vlastnila i Rokycanská nemocnice pro ulehčení těžké práce tak přetíženému personálu. Zaslouží si to.

S pozdravem a s přáním všeho dobrého pro vaši nemocnici srdečně přejí

